

KAREN MARIE MONING

A FELFÖLD KÖDÉN TÚL

KAREN MARIE MONING

A FELFÖLD
KÖDÉN
TÚL



A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
KAREN MARIE MONING: *Beyond the Highland Mist*
A Dell Book

Copyright © 1999 by Karen Marie Moning

Fordította:
KÖRMENDI ÁGNES

Szerkesztette:
BALIKÁNÉ BOGNÁR MÁRIA

ISBN 978-615-80362-2-1

Magyarországi kiadó:
Cor Leonis Kiadó
Cor Leonis Films Kft .
1056 Budapest, Váci u. 56–58.

Felelős kiadó: VÁGÁSI EMŐKE

Elérhetőség: corleonis@corleonis.hu

Weboldal: www.corleonis.hu

Webshop: konyvaruhaz.corleonis.hu

Készült a Korrekt Nyomda Kft.-nél (www.korrektnyomda.hu)

Felelős vezető: Barkó Imre ügyvezető igazgató

Testvéremnek, Elizabethnek. Te vagy a napfény...

Külön köszönöm
anyámnak és apámnak;

Rick Shorne-nak;
Carrie Edwards-nak és Jeanne Meyernek;
és az ügynökömnek, Deirdre Knightnak.
Nélkületek nem lettem volna rá képes.

BELTANE

(*Tavas*)

Kettősnelvű pettyes kígyók,
Tüskedisznók, innen el;
Félre undok poc, vakondok,
Asszonyunkhoz ne közel!

WILLIAM SHAKESPEARE: *Szentivánéji álom* (Arany János fordítása)

PROLÓGUS

SKÓCIA

1513. február 1.

Jázmín- és szantálfaillat libbent át a berkenyebokrok között. A harmatgyöngyökben ázó ágak fölött magányos sirály sötétlett ki a ködből, és felszállt, hogy megcsókolja a Morar fehér homokja felett kelő hajnalt. A türkizkék tenger a hableányok farkának ezernyi árnyalatában tündökölt az alabástromszínű parton.

A Tuatha Dé Danaan elegáns királyi udvara pettyezte a dúsan zöldellő partszakaszt. Ragyogó skarlátvörös, élénk citromszín szófák díszítették a füves dombot, félholdként vették körbe a kültéri emelvényt.

– Azt mondják, még nálad is szebb – jegyezte meg a királynő az emelvénye lábánál lustán elheverő férfinak.

– Az lehetetlen! – A gúnyos kacaj metszett kristálycsengettyűkként csilingelt a tündérszellőben.

– Azt mondják, a férfiassága még félárbocon is irigységet keltene a legnemesebb ménben is.

A királynő félig lehunytt szemhéja alól lesett elragadtatott udvaroncaira.

– Talán inkább egy egeret – vonta fel a lábánál heverő férfi az orrát. Elegáns ujjával lekicsinylően mutatta is a levegőben a méretet, és kacaj tépett a ködbe.

– Azt mondják, ha áll az árbo, kilopja a nők eszét a testükből. Elorozza a lelküket! – A királynő lehunyta hosszú pilláit, hogy árnyékba

vonja szeme irizálva felszikkasztó, csintalan tüzt. *Milyen könnyű provokálni az alattvalóimat!*

A férfi a szemét forgatta, gögös arcélére kiült a megvetés. Bokánál keresztbe vetette a lábát és kibámult a tengerre.

De a királynőt nem csapta be. A lábánál heverő férfi hiú volt, és egyáltalán nem volt olyan hatástalan rá úrnője csipkelődése, mint mutatta.

– Ne ingereld tovább, királynőm – fedtte meg Finnbheara király a nejét. – Ne feledd, milyen a bolondod, ha megsérted az önérzetét! – Csitítgatva megveregette a nő karját. – Épp eleget gúnyoltad már!

A királynő elgondolkozva vonta össze a szemöldökét. Egy pillanatra eltöprengett, valóban bosszút akar-e állni. Számítóan mérte végig a két férfit, aki neki hódolt, és eszébe jutott, mit is hallott meg véletlenül előző este, mit vitattak meg olyan kimerítő részletességgel.

Megbocsáthatatlan dolgokat állítottak. A királynőt nem lehetett csak úgy összehasonlítani egy másik nővel, és a kárára dönten! A szája alig észrevehetően megfeszült. Finom, törékeny keze ökölbe szorult. Gondosan megválogatta a szavait.

– De úgy vélem, minden igaz, amit mondanak róla – dorombolta.

A bekövetkező csendet megülte a válasz, és úgy tűnt, hogy senki sem hallotta meg: túl kegyetlen volt ahhoz, hogy nyíltan tudomást vegyenek róla. De mellette a király és a lábánál a férfi nyugtalanul mocorgott. A királynő már arra gondolt, hogy talán nem tette elég fájón világossá a dolgot, amikor egyszerre nyelték le a csalit.

– Ki ez a fickó?

Aoibheal, a tündérek királynője kecses ásításnak álcázta elégedett mosolyát, és mélyen magába szívta a férfiak féltékenységet.

– Úgy hívják, Hawk!

ELSŐ FEJEZET

SKÓCIA

1513. április 1.

Sidheach James Lyon Douglas, Dalkeith harmadik earlje átvágott a szobán. Nedves hajából széles mellkasára csorgott a víz. Hasizma kettős bordázata közt egyetlen folyócskába egyesült a sok vékony patakocska. Holdfény szivárgott be a nyitott ablakon, ezüstös derengésbe vont a bronzbarna bőrét, és az úgy ragyogott, mintha olvadt acélból öntötték volna.

A háta mögött kihűlve, elfeledve állt a kád víz. Az ágyon heverő nő is kihűlve, elfeledve hevert. És ezt tudta is.

És a legkevésbé sem tetszett neki.

Túl szép hozzám, gondolta Esmeralda. De a szentekre, ez a férfi maga volt a méregpohár, az egyetlen ellenméreg pedig nem más, mint egy újabb hűvös korty a testéből! Ha arra gondolt, mi mindent tett azért, hogy megnyerje magának, hogy a férfi ágyába férközhessen, és – Isten bocsássa meg neki – mi mindent megtenne azért, hogy ott maradhasson!

Szinte már gyűlölte ezért. Azt tudta, hogy saját magát megutálta közben. *Az enyémmek kéne lennie,* gondolta. Nézte, ahogy a férfi a tágas szobán átvágva az ablakhoz lép és megáll a faragott gránitoszlopok között, melyek könnyed ívben hajoltak össze húsz lábbal a lány feje fölött. Esmeralda vicsorogva nézte a férfi hátát. Micsoda ostobaság, ekkora védtelen ablak egy erődítményen! Vagy micsoda gőg! Mit számít, hogy az ember a hatalmas,

lúdtollal tömött ágyban heverészve nézhet ki a rózsaszín boltív mögött a szikrázó csillagokkal pettyezett égboltra!?

Aznap este a lány meglátta, hogy a férfi kinéz az ablakon, miközben belé zökkent, és a csak rá jellemző, sziklakemény férfiassággal felkavarta vérében a feneketlen éhséget. Esmeralda alatta vinnyogott a még sosem tapasztalt extázis gyönyörében, a férfi pedig kibámult az ablakon – mintha senki sem lett volna ott vele.

Talán a csillagokat számolgatta?

Vagy pajzán verseket szavalt magában, nehogy feldőljön és elaludjon?
Elvesztette.

Nem, esküdözött magában Esmeralda, sosem veszi el!

– Hawk?

– Hmm?

A lány remegő ujjakkal simított végig a levendulaszín selyemlepedőn.

– Gyere vissza az ágyba, Hawk!

– Nyugtalan vagyok ma este, szívem! – Egy jókora halványkék bimbó szárával játszadozott. Fél órával azelőtt a lány selymes bőrét cirógatta a harmatos virágszirmokkal.

Esmeralda arca megrándult a beismerésre, hogy a férfinak még bőven van fölös energiája. Ő már elégedetten, álmosan hevert, de látta, hogy a férfi teste még mindig vibrál a nyughatatlanságtól a feje búbjától a lábujja hegyéig. Miféle nő kéne neki, vagy hány nő, hogy nyugodt kielégültségbe ringassa?

Mert ő egymaga ehhez kevésnek bizonyult, és az istenekre, mennyire sértette a dolog!

Vajon a nővére jobban kielégítette? A nővére, aki egész addig melegítette a férfi ágyát, amíg Zeldie ki nem módolta valahogy, hogy a helyére kerülhessen?

– Jobb vagyok a nővéremnél? – A szavak kiszakadtak belőle, mielőtt elfojthatta volna őket. Az ajkába harapott, idegesen várta a választ.

Szavai nagy nehezen visszarángatták a férfi parázsló tekintetét a csillagos égboltról a hálósoba tágas terébe, az izzó, hollóhajú cigánylányra.

– Esmeralda! – fedtte meg gyengéden a férfi.

– Jobb vagyok? – A lány rekedtes, mély hangja visításba váltott.

A férfi felsóhajtott.

– Már beszéltünk róla...
– És sosem válaszoltál!
– Ne hasonlítgasd magad másokhoz, édes! Tudod, hogy ostobaság...
– Hogyan ne hasonlítgatnám magam, mikor te száz, nem, akár ezer másik nőhöz hasonlíthatsz, köztük a saját testvéremhez is? – Formás szemöldökét összeráncolta villódzó szeme fölött.

A férfi felkacagott.

– És te hány férfihoz hasonlítasz, édes Esmeraldám?
– A nővérem nem lehetett olyan jó, mint én vagyok. Szinte még *szűz* volt! – köpte a szavakat undorodva. Az élet túlságosan is kiszámíthatatlan volt ahhoz, hogy a szüzességet nagyra becsülje a népe. A roma kultúrában vágy minden formája az egészséges élet részét képezte.

A férfi figyelmeztetően emelte fel a kezét.

– Ezt hagyj abba! Most!

De a lány nem tudta. A vád mérgezett szavai gyorsan, vadul zuhogtak az egyetlen férfira, aki lángra lobbantotta pogány véré, akinek aznap este gránitba vésvé sötétlett tökéletes arcán az unottság, miközben ő a combjai közt hevert. Sőt, ami azt illeti, már jó néhány este óta.

A férfi csendben tűrte a dühkitörést, és amikor végül a lány elhallgatott, egyszerűen visszafordult az ablakhoz. Egy magányos farkas üvöltése törte meg az éjszaka csendjét, és Esmeralda úgy érezte, hogy válaszul ő is vonítni szeretne. Tudta, hogy Hawk hallgatása a búcsút jelenti. Égette az elutasítás és a megalázottság szégyene, remegve hevert a férfi ágyán – az ágyon, ahová tudta, hogy többé nem hívják.

Pedig ölne érte!

És pontosan ezt is akarta pár pillanattal később, amikor lerohanta a férfit az ágy melletti asztalkáról lopott ezüsttőrrel. Esmeralda talán képes lett volna úgy elmenni, hogy nem esküszik bosszút, ha Hawk legalább megdöbbenően néz rá. Egy pillanatra megrettenve. Tán még szomorúan is!

De egyik érzelm sem futott át a férfi arcán. Tökéletes arca felfénylett, ahogy könnyedén sarkon perdült, elkapta a nő karját, és a tör pörögve repült ki a nyitott ablakon.

Nevetett.

És Esmeralda megátkozta. Minden szülöttét és minden ezután születendő korcsát.

Miközben Hawk csókokkal hallgattatta el, a lány a fogát csikorgatva átkozódott, bár a teste, az az áruló, szinte elolvadt a férfi érintésére. Nem lett volna szabad ilyen szépnek lennie egy férfinak sem! Ilyen érinthetetlenek! És ilyen átkozottul rettenthetetlenek!

És egy férfinak sem lett volna szabad képesnek lennie rá, hogy elhagyja Esmeraldát. Hawk talán azt hitte, elengedte, de Esmeralda még nem engedte el a férfit. Sosem engedi el.

* * *

– Nem a te hibád, Hawk – morogta Grimm. Dalkeith felkövezett teraszán ültek, portóit kortyolgattak, és férfias elégedettséggel szívták a messzi földről hozatott dohányt.

Sidheach James Lyon Douglas tökéletes kezével megdörzsölte tökéletes állkapcsát. Idegesítette a tökéletesen sötétlő borosta, ami borotválkozás után pár órával már kiütközött rajta.

– Egyszerűen nem értem, Grimm! Azt hittem, élvezetét leli bennem! Miért akart volna megölni?

Grimm felvonta a szemöldökét.

– *Mi a fenét művelsz te az ágyban a lányokkal, Hawk?*

– Megadom nekik, amit akarnak. Az álmaikat. A húsom és a vérem kész kielégíteni minden szeszélyüket!

– És honnan tudod, miről álmodnak a nők? – morfondírozott Grimm hangosan.

Dalkeith earlje halkan felnevetett: a magabiztos, mámorító, mély dorombolásról tudta, hogy megőrülnek érte a nők.

– Ugyan már, Grimm, csak figyelned kell a testüket! A szemük elárul mindent, akár tudják, akár nem! Halk sikolyaik irányítanak! Ahogy a testük épp csak megmozdul, abból tudod, hogy előlről vagy hátulról szeretnék, hogy dús halmaikhoz érz! Lágysággal vagy nyers erővel, hogy gyengéd szeretőt kívánnak vagy vadállatot! Ha azt szeretik, hogy óvatosan csókolják meg őket, vagy azt, hogy durván az ajkukba harapjanak! Hogy a kebleiket...

– Értem a lényeget – szakította félbe Grimm, és nagyot nyelt. Fészkelődött egy kicsit, aztán terpeszbe ült. Aztán megint keresztbe vetette a lábát, és megrángatta a kiltet. Ismét terpeszbe váltott, és sóhajtott. – És Esmeralda? Az ő álmaikat is értetted?

– Jobban is a kelleténél. Az is köztük volt, hogy egy nap majd Hawk úrnő legyen.

– De hát tudnia kellett, hogy az lehetetlen, Hawk! Mindenki tudja, hogy szinte már házsnak számítasz, mióta Jakab király bejelentette az eljegyzésedet!

– Szinte már *halottnak*. És nem akarok beszélni róla.

– Közeleg az idő, Hawk. Nem csak beszélned kell róla, hanem lépned is vele kapcsolatban... például össze kéne szedned a menyasszonyodat. Kifutunk az időből. Vagy nem érdekel?

Hawk vadul pillantott Grimmre.

– Csak szóltam, nehogy elfelejtsd – mentegetőzött Grimm. – Alig két hetünk van, ugye tudod?

Hawk a ragyogó csillagokkal terhes, kristálytiszt éjszakába bámult.

– Hogyan is feledhetném el?

– Szerinted Jakab tényleg valóra váltaná a fenyegetéseit, ha nem vennéd feleségül azt a Comyn lányt?

– Feltétlenül – válaszolta Hawk komoran.

– Nem is értem, miért gyűlöl téged ennyire!

Hawk arcán gúnyos mosoly suhant át. Ő pontosan tudta, Jakab miért gyűlöl ennyire. Harminc évvel ezelőtt a szülei hiú szíve legmélyén sebeztek meg a királyt. És mivel Hawk apja meghalt, mielőtt még Jakab bosszút állhatott volna rajta, a király a fiún próbált elégtételt venni az apa helyett.

Jakab tizenöt hosszú éven át uralta Hawk életének minden pillanatát. Pár nappal azelőtt, hogy lejárt volna az earl udvari szolgálatának ideje, újabb tervvel állt elő, ami alattvalója egész további életét befolyásolta volna. A király rendeletének értelmében Hawk olyan lányt volt kénytelen feleségül venni, akit nem ismert, akit nem kívánt. Egy világtól elvonuló vénkisasszonyt: a híresztelések szerint ocsmány és kétségkívül háborodott teremtet. Jakab király így képzelte el az életfogytiglani büntetést.

– Ugyan ki ismerheti a királyok esze járását, barátom? – kerülte meg Hawk a kérdést, és határozottan lezárta a témát.

A két férfi egy ideig csak hallgatott, mind a ketten elkomorodtak, bár más volt az oka. Nézték az ég bársonyát. A kertben halkan huhogott egy bagoly. Tücskök dörzsölték össze a lábukat kedves koncertet adva,

alkonyi ajándékként Dalkeith-nek. A csillagok lüktetve ragyogtak az ég kékesfekete sátorán.

– Nézd csak! Egy lehullott! Ott, hja! Szerinted mit jelent? – bökött Grimm a magasból lezuhanó fehér pöttyre, amely fehéren derengő csóvát húzott maga után.

– Esmeralda szerint, ha hullócsillagot látsz és kívánsz valamit, az valóra válik!

– És te kívántál?

– Cigány babona – fújt egyet Hawk. – Ostoba, romantikus bolondság, álmodozó kislányoknak való! – De persze kívánt. Mostanában ahányszor csak hullócsillagot látott. És mindig ugyanazt. Végére is *közelgett* az idő.

– Nahát, én azért kipróbálom – morogta Grimm, akit nem ingathatott meg Hawk gúnyos hangja sem. – Azt kívánom...

– Mondd csak, Grimm! Mit kívántál? – kérdezte Hawk kíváncsian.

– Semmi közöd hozzá. Úgysem hiszel benne!

– Én ne hinnék? Az örök romantikus, aki seregeket kábított el a költészetével és a csáberejével... én ne hinnék ezekben a drága kis női babonákban?

Grimm figyelmeztetően nézett a barátjára.

– Óvatosan, Hawk! Csak a saját felelősségedre gúnyold ki őket! Egy szép nap még magadra haragítasz egy lányt! És *nem tudod* majd, mihez kezdj vele! Most még mindegyiküket elbűvöli tökéletes mosolyod...

– Erre gondolsz? – Hawk felvonta a szemöldökét, és elmosolyodott. A szemét álmosan félig lehunyta, és a tekintete regényeket mesélt arról, hogy csak az a lány lakozik a szívében, akire így néz, senki más, hiszen a szívében csak egyetlen lány számára van hely: azéra, aki épp az adott pillanatban a karjában hever.

Grimm tettetett undorral rázta meg a fejét.

– Te ezt gyakorlod!! Nincs más magyarázat. Na, ismerd csak be!

– Persze hogy gyakorlom! Mert működik. Te nem gyakorolnád?

– Nőcsábász!

– Ühüm – ismerte be Hawk.

– És legalább a nevükre emlékszel?

– Mind az ötezerre! – Hawk gyorsan belekortyolt a borba, hogy elrejtse a mosolyát.

– Gazember! Erkölcstelen!

– Csapodár. Csaló. Szabados. Ó, és van egy egészen szép is: „rossz-életű”! – folytatta a felsorolást Hawk segítőkészen.

– Miért nem látnak át rajtad?

Hawk megvonta a vállát.

– Örülnek annak, amit tőlem kapnak. Rengeteg éhes lányka van odakinn. Sosem nyughatna a lelkiismeretem, ha elutasítanám őket! Megzavarná a fejemet!

– Tudom, melyik fejedet zavarná meg – vetette oda Grimm szárazon. – Azt, amelyik egy szép napon még óriási bajba kever!

– És mit kívántál, Grimm? – Hawk ugyanazzal a könnyed nemtörődömséggel tette fel a kérdést, amivel a nőügyeit szokta intézni.

Grimm lassan, ráérősen elmosolyodott.

– Egy lányt, aki nem akar téged. Egy csinos, nem, egy földrengetően gyönyörű lányt, aki okos és bölcs is a tetejébe! Olyasvalakit, akinek tökéletes az arca, tökéletes a teste, és a tökéletes szájacskájával tökéletesen mondja neked, tökéletes barátocskám, hogy: *nem*. És azt is kívántam még, hogy hadd nézhessem végig a csatát!

Hawk öntelten elmosolyodott.

– Ez *nem* fordulhat elő!

* * *

A fenyőfák közt édesen libegő szélben testetlen hang kelt, jázmin- és szantálillatú szellő hangja. Nevetve csendült, bár egyik férfi sem hallotta.

– *Azt hiszem, ez megoldható!*